

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3CdoPr/3/2024
Identifikačné číslo spisu: 8721201592
Dátum vydania rozhodnutia: 30.05.2024
Meno a priezvisko: Mgr. Renáta Gavalcová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2024:8721201592.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu V. K., narodeného X., zastúpeného advokátom JUDr. Ing. Adriánom Cupákom, Svidník, Dr. Goldbergera 249/1, proti žalovanej obchodnej spoločnosti Kaufland Slovenská republika v.o.s., Bratislava, Trnavská cesta 41/A, IČO: 35790164, zastúpenému advokátom JUDr. Pavlom Rakom, PhD., Bratislava, na Palisádach 29/A, o neplatnosť skončenia pracovného pomeru s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 21Cpr/6/2021, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 12. októbra 2023 sp. zn. 7CoPr/1/2023, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Prešove z 12. októbra 2023 sp. zn. 7CoPr/1/2023 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d ě a ľ š i e k o n a n i e .

Odôvodnenie

1. Okresný súd Poprad (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 18. novembra 2022 č. k. 21Cpr/6/2021-133 zastavil konanie v časti žalobného návrhu o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru daného žalobcovi žalovaným listom zo dňa 16. 4. 2021 z dôvodu § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce; určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru dané žalobcovi žalovaným listom zo dňa 29. 4. 2021 z dôvodu § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce je neplatné; vzájomnú žalobu žalovaného zamietol; a žalobcovi priznal voči žalovanému náhradu trov konania v plnom rozsahu.

1.1. Na základe vykonaných dôkazov sa súd prvej inštancie a priori vysporiadal so spornou prekluzívnou lehotou vyplývajúcou z ustanovenia § 68 ods. 2 Zákonníka práce. Po preskúmaní vecí súd zistil, že skutky kladené za vinu žalobcovi vo vzťahu k p. T. sa mali stať dňa 20. 11. 2020 a neskôr a vo vzťahu k p. B. v januári 2021 (napr. 31. 1. 2021). Podstatným pre právne posúdenie bolo zistiť okamih nadobudnutia vedomosti zamestnávateľa o skutku žalobcu. Súd vzal v úvahu formálnu logiku, keď posledný skutok sa mohol stať najneskôr v posledný januárový deň 2021. Prvú vedomosť o tvrdených skutkoch mala p. B. - personálna dôverníčka, čo vyplynulo z jej výpovede, ktorá uviedla, že dotknuté osoby v tom čase anonymné prišli za ňou na pobočke A. a prebehli dôverné rozhovory. Svedkyňa však nevedela bližšie uviesť dátum rozhovorov, len uviedla, že dala vedieť vedúcej obchodného domu p. I., keď prišla z dovolenky. Súd mal zato, že vedomosť p. B. možno považovať za

prvotnú vedomosť žalovaného. Presný dátum, kedy sa mohol žalovaný dozvedieť o dôvodoch, pre ktoré mohol so žalobcom skončiť pracovný pomer okamžite, absentuje. Súd preto vlastnou dedukciou dospel k záveru, že sa tak mohlo stať najskôr dňa 01. 02. 2021, keďže posledný skutok voči p. B. sa stal v neurčitý januárový deň 2021. Odo dňa 02. 02. 2021 mohla začať plynúť subjektívna lehota dvoch mesiacov, t. j. do 02. 04. 2021. Okamžité skončenie pracovného pomeru bolo spísané až dňa 29. 04. 2021 a doručené žalobcovi dňa 04. 05. 2021, teda po uplynutí lehoty. Deň 04. 05. 2021 možno považovať za deň skončenia pracovného pomeru v zmysle § 68 ods. 2 Zákonníka práce, ktorý je považovaný za posledný deň možnej prekluzívnej 2-mesačnej lehoty. Uvedenú dôkaznú situáciu teda súd vyložil v prospech slabšej strany sporu - zamestnanca a konštatoval neunesenie dôkazného bremena zo strany žalovaného vo vzťahu k určeniu dňa jeho vedomosti o závažnom porušení pracovnej disciplíny žalobcom. Právny zástupca žalovanej uviedol, že za vedomosť zamestnávateľa o skutkoch považujú deň, kedy p. I. spísala Protokol, t. j. deň 10. 03. 2021. Potom však mal súd za to, že v rovine teórie prezentovanej právnym zástupcom je daná vedomosť žalovaného aj dňa 15. 03. 2021 vo vzťahu ku skutkom týkajúcich sa p. B.. Pani I. však disponovala informáciou o žalobcovi už skôr, čo vyplýva z výpovede p. B. a samotnej p. I., a to keď sa vrátila z dovolenky. Preto sa súd nestotožnil s názorom právneho zástupcu žalovaného. Rozhovory boli síce anonymné zo strany dotknutých osôb, nie však vo vzťahu k žalobcovi, ktorý mal popísané skutky spáchať. Preto bolo povinnosťou zamestnávateľa promptne reagovať vzhľadom na danú zákonnú lehotu, ktorej prepadnutie nesie so sebou nezvratné právne následky. Z uvedených skutočností súd prijal záver o neplatnosti skončenia pracovného pomeru z dôvodu uplynutia prekluzívnych lehôt pre okamžité skončenie pracovného pomeru. Ďalšie dôvody pre vyhovieť žalobe vyvodzoval súd z nepreukázania skutkov kladených za vinu žalobcovi. Žalovaný svoje tvrdenia postavil na nepriamych dôkazoch. Tieto predstavovali výpovede svedkov p. I., vedúcej obchodného domu, p. L., oblastného riaditeľa a p. B., zamestnaneckej dôverníčky. Uvedení svedkovia však neboli prítomní pri skutkových dejoch, pre ktoré žalovaný skončil pracovný pomer so žalobcom. Od výsluchu priamo dotknutých osôb p. T. a B. žalovaný upustil z dôvodu, že ich nechce vystavovať opätovnému stresu. Súdu pritom nepredložil lekárske potvrdenia, z ktorých by vyplývalo, že dotknuté osoby trpia traumou prezentovanou právnym zástupcom. Žalobca nepoprel, že p. T. chytil za ruku, plece, ale nepovažoval to za ničो zlé, keďže zvykol ľudí potľapkávať po pleci. Súd preto pripustil, že žalobca je zrejme kontaktnou osobou bez nevedomenej akceptácie vlastného priestoru druhej osoby. Zo strany p. T. nedošlo k upozorneniu žalobcu, že sú jej žalobcove gestá nepríjemné. Súd je toho názoru, že pri uvedenom konaní zo strany žalobcu, bez upozornenia p. T., bolo neadekvátne zo strany zamestnávateľa ukončiť okamžite pracovný pomer so žalobcom bez poskytnutia výpovednej doby za stavu, kedy od 20. 11. 2020 do 16. 04. 2021, takmer 5 mesiacov sa žalobca na pracovisku pohyboval. Čo sa týka pracovných rozporov s p. B., žalobca uviedol, že spolupracovali u iného zamestnávateľa už skôr. Problém mal nastať, keď chcela, aby niektoré veci robil za ňu, že sú ťažké, čo odmietol, že má svoje pracovné úlohy, ktoré musí plniť. Jeho tvrdenia neboli pred súdom vyvrátené. S p. I. nemal žalobca problém do času, kedy sa p. B. zamestnaneckej dôverníčke mal opýtať, prečo trávi čas v práci od 6.30 hod do 21.00 hod denno-denne, či je to v poriadku. Za daných okolností bol súd toho názoru, že pre preukázanie skutkov bolo potrebné súdu poskytnúť minimálne priame dôkazy v podobe výpovede priamo dotknutých osôb, aj za stavu, že im to je nepríjemné, s poukazom na to, že skutky sa mali stať bez prítomnosti svedkov. Hodnotením dôkazov však súd nenadobudol istotu (bezvýhradné presvedčenie) o tom, že sa skutky stali bez toho, aby o tom mohli byť rozumné pochybnosti. Skutky, ktoré sa žalobcovi kladú za vinu, boli preukázané iba v rovine tvrdení. Vzhľadom na konštatovanú preklúziu nemal súd dôvod vykonávať výsluch p. O. a p. P. a z tohto dôvodu odročovať pojednávanie. S poukazom na ustanovenie § 68 ods. 1 písm. b), ods. 2, § 79 ods. 3 Zákonníka práce súd prvej inštancie určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru dané žalobcovi žalovaným listom zo dňa 29. 4. 2021 z dôvodu § 68 ods. 1 písm. b) ZP je neplatné. Návrh žalovaného, aby súd pre prípad určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru podľa § 79 Zákonníka práce určil, že nemožno od zamestnávateľa spravodlivo požadovať ďalšie zamestnávanie žalobcu, posudzoval súd ako vzájomnú žalobu podľa § 147 Civilného sporového poriadku, ktorú zamietol. Vzhľadom na nepreukázanie skutkov nemožno žalovanému vyhovieť.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“), na odvolanie žalovaného, rozsudkom z 12. októbra 2023 sp. zn. 7CoPr/1/2023, potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie s

výnimkou výroku o čiastočnom zastavení konania; a žalobcovi priznal voči žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

2.1. Odvolací súd konštatoval, že Zákonník práce v ustanovení § 68 ods. 2 celkom zrejme nepristupuje k určaniu konkrétnej osoby, od vedomosti ktorej možno odvodzovať vedomosť zamestnávateľa o dôvode na okamžité skončenie pracovného pomeru. Interpretácia a aplikácia daného zákonného ustanovenia tak spočíva na okolnostiach konkrétneho sporu, s ohľadom na organizačnú štruktúru zamestnávateľa a pracovnú náplň konkrétneho pracovného miesta. Charakteristika pracovného miesta personálneho dôverníka podľa jeho pracovnej zmluvy nebola v konaní preukázaná. Pani B. však v konaní vypovedala a svoje kompetencie bližšie popísala. Odvolací súd pritom upriamuje pozornosť na zápisnicu o pojednávaní zo dňa 18. 11. 2022 (č. l. 121 a nasl. spisu), na ktorom pani B. vypovedala o tom, že je personálnym dôverníkom, ľudia za ňou prichádzajú s otázkami, ak ich niečo ťaží, sú to veci dôverné, je kompetentná na ich riešenie. Dotknuté zamestnankyne si vypočula, jej úlohou potom bolo informovať riaditeľku firičky C. I., ktorá však bola v tom čase na dovolenke, rozprávali sa potom neskôr. Kontaktovala ju aj telefonicky. Z výpovede pani B. je pritom relevantné, že je osobou kompetentnou na riešenie problémov na pracovisku. V predmetnej veci získala výpoveďami dotknutých zamestnankyň potrebné penzum informácií, ktoré dôvodili situáciu na pracovisku prešetriť s tým, že pani B. mala priamu povinnosť vo veci postupovať ďalej. Keďže v konaní nebol preukázaný opak, odvolací súd prezumuje, že personálny dôverník odvodzoval svoju kompetenciu riešiť vzťahy na pracovisku v zmysle jeho pracovnej zmluvy, teda bol zamestnávateľom poverený touto činnosťou. Pri výkone svojich pracovných povinností konal zamestnanec dôverník v mene zamestnávateľa, preto súd prvej inštancie správne postupoval, keď stotožnil vedomosť dôverníka s vedomosťou zamestnávateľa pre účely aplikácie ustanovenia § 68 ods. 2 Zákonníka práce. V predmetnej veci nie je podstatné, ktorý zamestnanec bol podľa interných predpisov zamestnávateľa oprávnený začať disciplinárne konanie voči žalobcovi. Ustanovenie § 68 ods. 2 Zákonníka práce je koncepčne postavené na vedomosti zamestnávateľa, ktorá ťaží z informácie o dôvode na okamžité skončenie pracovného pomeru. V predmetnom prípade bolo pritom ustálené, že vedomosť zamestnávateľa je potrebné odvíjať od vedomosti personálneho dôverníka. V zmysle jeho pracovného zaradenia mu dotknuté zamestnankyne predniesli podstatné informácie o ich údajnom sexuálnom obťažovaní, s menovaním spôsobu sexuálneho obťažovania a určenia konkrétnej zodpovednej osoby. Dôverný rozhovor, ktorý sa medzi nimi uskutočnil, predpokladal ďalšie riešenie situácie na pracovisku, ku ktorému bola priamo povinná personálna dôverníčka, a to informovaním vedúcich zamestnancov. Promptnosť jej konania či správnosť vyčkávania na príchod vedúceho zamestnanca z dovolenky nie je predmetom súdneho skúmania, pretože na plynutie dvojmesačnej prekluzívnej lehoty nemá vplyv. Súd prvej inštancie zároveň ustálil, že personálna dôverníčka sa o dôvode na okamžité skončenie pracovného pomeru so žalobcom dozvedela už vo februári roku 2021. Dany skutkový záver žalovaný v odvolaní nespochybňuje, dokonca na pojednávaní zo dňa 18. 11. 2022 pripúšťa, že pani B. sa mohla dozvedieť o závažnom porušení pracovnej disciplíny aj vo februári 2021. Neodporujú tomu ani závery ostatného dokazovania, keďže p. I. vypovedala, že p. B. bola na firičke koncom februára, začiatkom marca. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti tiež správne konštatoval, že bolo povinnosťou žalovaného vyvrátiť nastolené pochybnosti ohľadne dňa, určujúceho jeho vedomosť o závažnom porušení pracovnej disciplíny žalobcom. Žiaden dôkaz v tomto konaní vo vzťahu k vedomosti p. B., ktorý by preukazoval opak, predložený nebol, preto dôkaznú situáciu je potrebné vykladať v prospech slabšej sporovej strany - žalobcu. Ak s ohľadom na vyššie uvedené nadobudol žalovaný vedomosť o závažnom porušení pracovnej disciplíny žalobcu vo februári 2021, dvojmesačná prekluzívna lehota na okamžité skončenie pracovného pomeru uplynula najneskôr dňa 30. 04. 2021. V tejto lehote bolo povinnosťou žalovaného okamžité skončenie pracovného pomeru žalobcovi aj doručiť do vlastných rúk. V konaní je však nesporné, že žalovaný doručil okamžité skončenie pracovného pomeru žalobcovi až dňa 04. 05. 2021. Oneskorené konanie žalovaného má pritom za následok neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru zo dňa 29. 04. 2021, čo súd prvej inštancie správne právne posúdil. Skutkové závery súdu prvej inštancie považuje odvolací súd za správne, vychádzajúce z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie. Žalovaný skončil pracovný pomer so žalobcom po uplynutí prekluzívnej lehoty, v dôsledku čoho skončil pracovný pomer neplatne. Konanie žalovaného v rozpore s ustanovením § 68 ods. 2 Zákonníka práce je pritom dostatočným samostatným dôvodom pre vyslovenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru zo dňa 29. 04. 2021. V konaní nie je preto potrebné ani hospodárne ďalej skúmať hmotnoprávny

predpoklad závažného porušenia pracovnej disciplíny, ktorý by vo svojich dôsledkoch nevedol k zmene právneho záveru súdu prvej inštancie o neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru. Z uvedených dôvodov považoval odvolací súd uplatnené odvolacie dôvody o nesprávnych skutkových zisteniach a nesprávnom právnom posúdení veci za neopodstatnené. Keďže rozsudok, s výnimkou nenapadnutého výroku o čiastočnom zastavení konania je vecne správny, odvolací súd ho postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 387 CSP potvrdil.

2.2. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Odvolanie žalovaného nebolo dôvodné, v dôsledku čoho nárok na náhradu trov odvolacieho konania patrí úspešnému žalobcovi v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a) a § 420 písm. f) CSP.

3.1. Dovolateľ namieta, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Podľa dovolateľa p. B. ako personálna dôverníčka nebola vedúcim zamestnancom žalobcu, teda nebola oprávnená konať vo veci skončenia pracovného pomeru. Keďže p. B. nebola vedúcim zamestnancom, ale len kolegyňou žalobcu, súd nesprávne vyhodnotil začatie plynutia subjektívnej lehoty podľa § 68 ods. 2 ZP. Súd sa zaoberal otázkou, či je p. B. možné považovať za zamestnávateľa na účely začatia plynutia prekluzívnej lehoty na podanie okamžitého skončenia pracovného pomeru. Závermi sa súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. V zmysle rozhodnutia NS ČSR č. 5Cz 37/72 (R 64/1973). Na predmetné rozhodnutie vo svojom uznesení poukazuje aj ústavný súd sp. zn. IV. ÚS 561/2012. Zákonník práce v § 68 ods. 2 síce tak, ako uvádza súd v rozsudku, neurčuje konkrétnu osobu, od ktorej vedomosti sa dá odvodiť vedomosť zamestnávateľa o porušení pracovnej disciplíny, táto je však jednoznačne konkretizovaná vyššie uvedenou judikatúrou dovolacieho súdu. Keďže p. B. ako personálna dôverníčka nebola vedúcim zamestnancom žalobcu, teda nebola oprávnená mu ukladať pracovné úlohy a dávať mu záväzné pokyny, nemožno od jej vedomosti o porušení pracovnej disciplíny začať počítať plynutie subjektívnej lehoty na okamžité skončenie pracovného pomeru podľa § 68 ods. 2 ZP.

3.2. Ďalej dovolateľ namieta svoje právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, pričom namieta dokazovanie v konaní pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom. Podľa dovolateľa žiaden právny predpis nestanovuje, že ochrana slabšej strany v pracovnoprávných sporoch sa má uskutočňovať prostredníctvom hodnotenia dôkazov v prospech slabšej strany. Žalovaný postavil svoje tvrdenia na nepriamych dôkazoch. Tieto predstavovali výpovede svedkov p. I., vedúcej obchodného domu, p. L., oblastného riaditeľa a p. B., zamestnaneckej dôverníčky. Uvedení svedkovia však neboli prítomní pri skutkových dejoch, pre ktoré žalovaný skončil pracovný pomer so žalobcom. Od výsluchu priamo dotknutých osôb p. T. a B. žalovaný upustil z dôvodu, že ich nechce vystavovať opätovnému stresu. Podľa dovolateľa súd ignoroval priame dôkazy a konal zmätočne, pokiaľ išlo o výsluchy dotknutých zamestnankýň. Taktiež požiadavka súdu na predloženie lekárskeho potvrdenia o traume, ktoré utrpeli dotknuté zamestnankyne je prejavom svojvoľného postupu súdu a bagatelizácie závažnosti žalobcovho konania. Nie je taktiež zrejmé, z akého dôvodu súd odmietol všetky ním predkladané dôkazy len z toho dôvodu, že ich vyhodnotil ako nepriame. Dovolateľ žiada, aby najvyšší súd ako dovolací súd napadnuté rozhodnutie krajského súdu zmenil, a to tak, že žalobu zamietne v celom rozsahu a žalovanému prizná 100% náhrady trov konania.

4. Žalobca sa k podanému dovolaniu nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala strana sporu v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné, a to z nasledujúcich dôvodov:

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

9. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

10. Dovolateľ namietal nedostatočné zistenie skutkového stavu veci, ako aj nesprávne vyhodnotenie dôkazov. Najmä poukazoval na hodnotenie dôkazov v prospech slabšej strany a to, že odvolací súd postavil svoje tvrdenia na nepriamych dôkazoch. Taktiež namieta požiadavku súdu na predloženie lekárskeho potvrdenia o traume, ktoré utrpeli dotknuté zamestnankyne je prejavom svojvoľného postupu súdu

11. Dovolací súd nie je oprávnený prehodnocovať skutkové závery odvolacieho súdu, lebo je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

12. Dovolací súd k tejto námietke dovolateľa uvádza, že dokazovaním je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu, a nie účastníkov konania (viď tiež uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/99/2011, 2Cdo/141/2012, 3Cdo/2012/2012, 4Cdo/125/2012, 5Cdo/251/2012, 6Cdo/36/2011 a 7Cdo/34/2011). Pokiaľ súd v priebehu civilného konania (prípadne) nevykoná všetky navrhované dôkazy alebo vykoná iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (viď R 125/1999). V takom prípade môžu byť síce nedostatočne zistené rozhodujúce skutkové okolnosti (čo v konečnom dôsledku môže viesť dokonca až k vydaniu nesprávneho

rozhodnutia), táto nesprávnosť ale v zmysle už dávnejšej judikatúry najvyššieho súdu nezakladá vadu zmätočnosti (k tomu vid' R 37/1993 a rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/219/2013, 3Cdo/888/2015, 4Cdo/34/2011, 5Cdo/149/2010, 6Cdo/134/2010, 6Cdo/60/2012, 7Cdo/86/2012 a 7Cdo/36/2011).

13. Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov, ktoré dovolateľ naznačuje v dovolaní, nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu zmätočnosti, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania. Súdna prax sa ustálila na názore, že ak súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania (vid' R 42/1993, ale aj rozhodnutia sp. zn. 1Cdo/85/2010, 1Cdo/18/2011, 3Cdo/268/2012, 4Cdo/314/2012, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/104/2010, 7Cdo/248/2012).

13.1. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani v zmysle novej právnej úpravy civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (vid' rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd napríklad v uznesení sp. zn. II. ÚS 465/2017, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neutržateľnosti.

14. Konanie odvolacieho súdu v prejednávanej veci však takéto vady nevykazuje. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu ako aj z rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, pričom podľa názoru dovolacieho súdu zistené skutkové závery odvolacieho súdu nie sú svojvoľné, neutržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý (riadny) proces.

14.1. Dovolací súd v tejto súvislosti poznamenáva, že súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí vyhodnotil, že tvrdené preukázanie skutkov, pre ktoré skončil pracovný pomer so žalobcom, žalovaný postavil na nepriamych dôkazoch. Tieto predstavovali výpovede svedkov p. I., vedúcej obchodného domu, p. L., oblastného riaditeľa a p. B., zamestnaneckej dôverníčky. Uvedení svedkovia neboli prítomní pri skutkových dejoch a teda skutkoch, pre ktoré žalovaný skončil pracovný pomer so žalobcom. O týchto skutkoch sa dozvedeli postupne, sprostredkované od dotknutých osôb. Žalovaný od výsluchu priamo dotknutých osôb p. T., po tom čo ich navrhol vypočuť, upustil z dôvodu, že ich nechce vystavovať opätovnému stresu, keďže si prežili extrémnu psychickú ujmu. Odôvodnil to tiež tým, že dotknuté majú strach zo stretnutia so žalobcom. Súdu neboli predložené lekárske potvrdenia, z ktorých by vyplývalo, že dotknuté osoby trpia traumou prezentovanou právnym zástupcom. Z uvedeného dôvodu žalovaný poukázal na nepriame dôkazy - výpovede svedkov a predložené spísané Protokoly s dotknutými osobami, ako za dostatočné preukázanie, že ku skutkom skutočne došlo.

14.2. Za daných okolností bol súd prvej inštancie toho názoru, že pre preukázanie skutkov bolo potrebné súdu poskytnúť minimálne priame dôkazy v podobe výpovede priamo dotknutých osôb, aj za stavu, že im to je nepríjemné s poukazom, že skutky sa mali stať bez prítomnosti svedkov. O danej procesnej situácii žalovaného súd na pojednávaní dňa 31. 8. 2022 nad rámec poučil právneho zástupcu žalovaného v prípade nezabezpečenia svedkýň, na ktorých skutky mali byť spáchané. Súd postrehol aj tú skutočnosť, že žalobca sa až do doručenia okamžitého skončenia pracovného pomeru dožadoval mená osôb, voči ktorým sa mal dopustiť skutkov, teda ani nevedel identifikovať, o ktoré zamestnankyne išlo, ktorým mal spôsobiť ujmu. Výsledky hodnotenia dôkazov neumožnili súdu prijať záver o pravdivosti skutočností, ktorá bola predmetom dokazovania pretože súd nenadobudol istotu (bezvýhradné presvedčenie) o tom, že sa skutky stali bez toho, aby o tom mohli byť rozumné pochybnosti. Ak však výsledky hodnotenia dokazovania vytvárajú podmienky len pre úsudok, že je možné (viac či menej pravdepodobné), že sa dokazovaná skutočnosť stala a pripúšťajú teda aj možnosť (väčšia či menšia pravdepodobnosť) toho, že sa dokazovaná skutočnosť naopak nestala, nie je možné urobiť záver o pravdivosti tejto skutočnosti.

15. Dovolací súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu podrobne uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokovanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení, teda takýto postup je v súlade s § 220 ods. 2

CSP. Odvolací súd vyhodnotil, že „personálna dôvernica sa o dôvode na okamžité skončenie pracovného pomeru so žalobcom dozvedela už vo februári roku 2021. Daný skutkový záver žalovaný v odvolaní nespochybňuje, dokonca na pojednávaní zo dňa 18. 11. 2022 pripúšťa, že pani B. sa mohla dozvedieť o závažnom porušení pracovnej disciplíny aj vo februári 2021. Neodporujú tomu ani závery ostatného dokazovania, keďže p. I. vypovedala, že p. B. bola na filiálke koncom februára, začiatkom marca. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti tiež správne konštatoval, že bolo povinnosťou žalovaného vyvrátiť nastolené pochybnosti ohľadne dňa, určujúceho jeho vedomosť o závažnom porušení pracovnej disciplíny žalobcom. Žiaden dôkaz v tomto konaní vo vzťahu k vedomosti p. B., ktorý by preukazoval opak, predložený nebol, preto dôkaznú situáciu je potrebné vykladať v prospech slabšej sporovej strany - žalobcu.“ Skutkové závery súdu prvej inštancie považoval odvolací súd za správne, vychádzajúce z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie.

16. Samotná skutočnosť, že dovolateľ sa nestotožňuje so spôsobom vyhodnotenia dôkazov a skutkových okolností, nemôže bez ďalšieho viesť k záveru, že v konaní došlo k vade uvedenej v § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhovaného spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 98/97).

17. Dovolací súd preto dovolanie v tejto časti ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

18. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

19. V zmysle § 432 ods. 1 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Podľa § 432 ods. 2 CSP sa dovolací dôvod vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia, pričom právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

20. Dovolací súd v prvom rade uvádza, že otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu, (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu, (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Je potrebné však zdôrazniť, že otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť výlučne iba tá právna otázka, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil svoje rozhodnutie. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu, (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

21. Z obsahu dovolania je zrejmé, že dovolateľ ako právnu otázku uviedol, že ak p. B. nebola vedúcim zamestnancom, ale len kolegyňou žalobcu, súd nesprávne vyhodnotil začatie plynutia subjektívnej lehoty podľa § 68 ods. 2 ZP. Dovolateľ poukázal na rozhodnutie NS ČSR č. 5Cz 37/72 (R 64/1973).

22. V danej súvislosti dovolací súd uvádza, že vyššie vymedzená právna otázka už bola dovolacím

súdom riešená, preto predpoklad prípustnosti dovolania je daný v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. a) CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. K tomu dovolací súd uvádza nasledovné:

23. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a) CSP, je charakteristický odklon jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená (k tomu pozri napr. rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/6/2017; podobne tiež napr. 4Cdo/95/2017 a 7Cdo/140/2017).

23.1. V dovolaní, prípustnosť ktorého je vyvodzovaná z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, musí dovolateľ špecifikovať ním tvrdený odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu bližšou konkretizáciou rozhodnutia (rozhodnutí) dovolacieho súdu, ktoré napĺňa pojem ustálená prax dovolacieho súdu (R 83/2018). Ustálená rozhodovacia prax najvyššieho súdu je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky.

23.2. Bez konkretizovania podstaty odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým nahrádzať aktivitu dovolateľa, resp. advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa. V rozhodovacej praxi dovolacieho súdu je tiež ustálený názor, v zmysle ktorého sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

24. Dovolací súd považuje za potrebné uviesť, čo sa považuje za ustálenú súdnu prax dovolacieho súdu. Do tohto pojmu patria predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali (3Cdo/158/2017, 4Cdo/95/2017, 5Cdo/87/2017, 6Cdo/21/2017). Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 CSP treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletinu Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.

25. Zhrnúc vyššie uvedené, z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP je relevantná len taká otázka, ktorá kumulatívne vykazuje všetky nižšie uvedené znaky: a/ musí ísť o otázku riešenú odvolacím súdom, ktorá je buď hmotnoprávneho alebo procesnoprávneho charakteru, b/ spôsob jej vyriešenia odvolacím súdom zakladá "odklon" od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ odvolací súd na jej riešení založil svoje rozhodnutie, d/ uvedená otázka musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní, e/ vždy musí ísť o otázku právnu, nie skutkovú; ak niektorý z týchto znakov chýba, dovolanie nie je podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP prípustné (k tomu pozri R 1/2018).

26. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje, že najvyšší súd môže pri posúdení prípustnosti dovolania zohľadňovať aj tie svoje stanoviská a rozhodnutia, ktoré dovolateľ neoznačil (k tomu pozri I. ÚS 51/2020).

27. Keďže dovolateľom nastolená právna otázka bola rozhodujúca pre rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci samej, dovolací súd v ďalšom skúmal, či žalovaný opodstatnene vytýkal, že pri riešení tejto otázky zo strany odvolacieho súdu došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, pričom dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je nielen prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, ale aj dôvodné (§ 432 ods. 2 CSP).

28. V preskúmvanej veci súd prvej inštancie spolu s odvolacím súdom vyhodnotili, že žalovaný neskonal okamžite pracovný pomer so žalobcom v lehote dvoch mesiacov, odkedy sa dozvedel o dôvode, ktorý predstavuje závažné porušenie pracovnej disciplíny (§ 68 ods. 2 Zákonníka práce). Počiatočnú vedomosť žalovaného pritom odvodzovali súdy od vedomosti pani B. zamestnaneckej (personálnej) dôvernicky. Jej sa mali dotknuté zamestnankyne žalovaného, pani T., niekedy vo februári roku 2021 zveriť o svojich problémoch na pracovisku, ktoré súviseli so správaním žalovaného, vnímaným ako sexuálne obťažovanie. Žalovaný však rozporuje zistenia súdu prvej inštancie, odvodzujúce vedomosť zamestnávateľa od pani B., a to s argumentáciou, že zamestnanecký dôverník nie je vedúcim zamestnancom podľa § 9 ods. 3 Zákonníka práce ani zástupcom zamestnancov.

29. Podľa § 68 ods. 1 Zákonníka práce, zamestnávateľ môže okamžite skončiť pracovný pomer výnimočne a to iba vtedy, ak zamestnanec a) bol právoplatne odsúdený pre úmyselný trestný čin, b) porušil závažne pracovnú disciplínu.

30. Podľa § 68 ods. 2 Zákonníka práce, zamestnávateľ môže podľa odseku 1 okamžite skončiť pracovný pomer iba v lehote dvoch mesiacov odo dňa, keď sa o dôvode na okamžité skončenie dozvedel, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď tento dôvod vznikol. O začiatku a plynutí lehoty rovnako platia ustanovenia § 63 ods. 4 a 5.

31. Začiatok plynutia tejto lehoty je teda daný okamihom vedomosti o dôležitom dôvode, teda zistenia tohto dôvodu. Lehota uvedená v ustanovení § 68 ods. 2 Zákonníka práce nie je poriadková lehota, ale prekluzívna, čo znamená, že ak zamestnávateľ zmešká túto lehotu, je okamžité skončenie pracovného pomeru neplatné. Táto lehota je taká krátka preto, aby zamestnávateľ neotáľal a nespoliehal sa na to, až kým dôvod na okamžité skončenie pracovného pomeru zistí iný orgán, napriek tomu, že ľahko tak môže urobiť sám (sp. zn. 4Cdo/239/2020).

32. Otázka okamihu kedy sa zamestnávateľ dozvie o dôvode okamžitého skončenia pracovného pomeru, už v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu riešená bola. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na rozhodnutie Nejvyššího soudu ČR, z 22. decembra 1972 sp. zn. 5Cz 37/72, R 64/1978, v ktorom bolo konštatované: „Organizácia zistí dôvod výpovede až vtedy, ak tento dôvod zistí ktorýkoľvek jej pracovník, ktorý je pracovníkovi, ktorý pracovnú disciplínu porušil, služobne nadriadený a je teda oprávnený tomuto podriadenému pracovníkovi ukladať pracovné úlohy a dávať mu na ten účel záväzné pokyny.“

33. Na uvedenú judikatúru priamo odkazuje súdna prax súdov pri formulovaní právnych záverov v otázke okamihu začatia plynutia lehoty rozhodujúcej pre okamžité skončenie pracovnej disciplíny (rozhodnutia súdov podrobené prieskumu Ústavného súdu Slovenskej republiky, vid'.: IV. ÚS 561/2012, IV. ÚS 127/2011) alebo z vyššie uvedeného právneho názoru súdna prax vychádza aj bez odkazu na spomenutú judikatúru vid'. napr. uznesenie najvyššieho súdu z 23. februára 2022 sp. zn. 4Cdo/239/2020, v ktorom sa uvádza: „Zákonník práce viaže možnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru na určité v zákone uvedené dôvody, ktoré možno použiť iba v lehote vymedzenej zákonom (§ 68 Zákonníka práce). Dvojmesačná lehota má charakter subjektívnej lehoty a začína plynúť okamihom, keď zamestnávateľ zistí dôvod na okamžité skončenie pracovného pomeru, t. j. keď tento dôvod zistí ktorýkoľvek z nadriadených zamestnancov.“ S uvedeným názorom sa stotožnil najvyšší súd aj v

rozhodnutí z 28. februára 2024 sp. zn. 8CdoPr/4/2023.

34. Dovolací súd preto uvádza, že v predmetnom konaní vedúcou zamestnankyňou, ktorá bola aj bezprostredne nadriadenou zamestnankyňou žalobcu v zmysle vyššie uvedenej judikatúry dovolacieho súdu, bola p. I. Subjektívna lehota na okamžité skončenie pracovného pomeru podľa § 68 ods. 2 ZP teda začala plynúť až okamihom, keď p. I. nadobudla vedomosť o porušení pracovnej disciplíny žalobcom.

35. V zmysle vyššie uvedeného teda ako nesprávne treba vyhodnotiť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorý konštatoval, že vedomosť zamestnávateľa je potrebné odvíjať od vedomosti personálneho dôverníka a nie nadriadeného zamestnanca.

36. Dovolací súd tak vzhľadom na uvedené dospel k záveru, že dovolanie žalovaného smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je dovolanie nielen prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, ale zároveň ho posúdil aj ako dôvodné, nakoľko dovolaním napadnutý rozsudok (práve v riešení predmetnej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu) spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

37. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP).

38. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd v zmysle § 449 a § 450 CSP zrušil rozsudok Krajského súdu v Prešove z 12. októbra 2023 sp. zn. 7CoPr/1/2023, a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

39. O trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania rozhodne odvolací súd postupom podľa § 453 ods. 3 CSP.

40. Rozhodnutie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.